

Hoofdstuk 17

Lieve kleinkinderen,

Ik heb jullie al eerder verteld dat mijn moeder een tweelingzusje had. Wanneer mijn moeder over haar vertelde was dat altijd met bijzonder veel liefde. Ja, mijn moeder en haar tweelingzus waren niet alleen zusjes, ze waren ook elkaars hartsvriendinnen. Wat voelden zij elkaar geweldig goed aan en wat hielden ze veel van elkaar en wat hielpen ze elkaar, waar ze maar konden. Volgens mijn moeder kon het tweelingzusje van mijn moeder heel goed leren. Ja, veel en veel beter dan mijn moeder zelf. Als voorbeeld vertelde ze altijd het volgende: op de lagere school moesten ze een keer met hun griffel op een lei een dictee maken. Van de meester moesten ze elkaars werk nakijken. Wat viel mijn moeder dat tegen. Ze had erg veel fouten gemaakt.

‘Wat gemeen van jou, zus, dat je mijn fouten niet verbeterd hebt!’

Als antwoord kreeg ze: ‘Ik kon niet vlugger.’

*Ook toen ze ouder werden waren de tweelingzussen twee handen op één buik, met dezelfde gevoelens. De jongens in Anjum? Nee, dat was maar niks. Echt niet? Nu, behalve dan lytse Durk (kleine Dirk), de oudste zoon van postloper Jan Visser en zijn vrouw Aaltje Dijkstra. Beide tweelingzussen werden verliefd op deze zelfde jongen. En voor mijn moeder, o wat erg. Lytse Durk koos voor de spontaanste en de leukste van de tweelingzussen en dat was mijn moeder **niet**.*

De tweelingzus van mijn moeder stierf op zeventienjarige leeftijd. Zij verdrong in De Vaart in Anjum. Op haar begrafenis, waar lytse Durk ook aanwezig was, verloor mijn moeder haar zakdoek. Lytse Durk vond die zakdoek en bracht die naar mijn moeder en troostte haar....

Hoofdstuk 17 - De tweeling - Genesis 25 : 19 - 34

In hun huwelijk kregen Izaäk en Rebekka met hetzelfde leed te maken als Izaäk zijn ouders Abraham en Sara: ze kregen geen kinderen. Jaar na jaar ging voorbij en Rebekka werd maar niet zwanger. Al twintig jaren waren ze getrouwd en nog steeds geen kinderen. Vooral Rebekka viel het wachten op haar baby erg zwaar. Zou zij, net zoals haar schoonmoeder Sara pas op hoge leeftijd een baby krijgen? Waarom moest nu juist haar dit overkomen, dacht ze bitter. Was het niet mooi genoeg dat zij haar volk, haar vader en moeder verlaten had om te trouwen met een man die zij nog nooit eerder gezien had? Moesten haar beste jaren met wachten voorbijgaan? Kon die God van Izaäk, die hem een groot volk beloofd had, haar dan nu niet een zoon geven?

Toen Rebekka weer eens erg moedeloos, ja depressief was, ging haar man Izaäk het veld in om te bidden.

Hij bad: ‘Vader in de hemel, Rebekka, mijn geliefde, die om uwentwil en om mijnentwil haar moedershuis in Haran heeft verlaten, zij zal geen baby krijgen, tenzij U vanuit de hoge....’

En deze keer verhoorde God zijn gebed. Rebekka werd zwanger en God sprak zelfs met Rebekka en vertelde haar dat zij een tweeling zou krijgen. Beide jongens zouden tot een groot volk uitgroeien. Maar in de toekomst zouden ze steeds ruzie met elkaar hebben. En het volk van de jongste zou het sterkste zijn. Zijn nakomelingen, zijn volk zou heersen over het volk van de oudste.

Vaak moest Rebekka over dit Godswoord nadenken. Haar jongste zoon moest wel een heel bijzonder kind zijn dat hij *het eerstgeboorterecht* zou krijgen. Met haar jongste zoon zou God dus Zijn Verbond oprichten en van Gods speciale volk zou hij de aartsvader zijn. Later, wanneer Izaäk zou komen te overlijden, dan zou haar jongste zoon een dubbel deel van de erfenis krijgen. Rebekka kon bijna niet meer wachten tot haar baby’s geboren zouden zijn. Soms was het alsof haar wachten nu nog langer duurde, nu ze wist van haar tweeling die in haar buik groeide.

In verwachting van een tweeling.

Toen dan eindelijk de grote dag aangebroken was en de tweelingen geboren waren, leken ze niets op elkaar. De jongste, Jacob, was een heel gewone baby. Maar de oudste die Ezau heette, was helemaal met haar begroeid. Het leek wel een klein bruin geitje zoals hij daar in de armen van zijn moeder lag.

Rebekka was nog niet vergeten wat God over haar jongste gezegd had. Maar haar oudste baby? De kleine Ezau, daar was ze gewoon trots op. ‘Dit is geen gewoon kind,’ zeiden de slavinnen tegen haar, ‘want al dat haar, dat betekent kracht. Deze baby zal uitgroeien tot een bijzonder sterke jongen.’ Dat geloofde Rebekka ook wel, maar hoe sterk moest haar jongste baby wel niet zijn, wilde hij ooit de baas worden over zijn oudere broer? Mama Rebekka begon zachtjes te huilen. Ze dacht aan later, wanneer er ruzie zou zijn tussen haar zoontjes die nu zo vredig naast elkaar lagen te slapen. Ze kon het bijna niet geloven, maar God had het zelf gezegd.

Toen de beide jongens groter werden, werd Ezau jager en Jacob schaapherder. Jacob had een evenwichtig en kalm karakter. Van ’s morgens vroeg tot laat in de avond was hij bezig met de verzorging van zijn dieren. Dat in tegenstelling met Ezau die een totaal ander karakter had, bij het onverschillige af. Rusteloos zwierf hij door de velden en bossen op zoek naar wilde dieren die hij met zijn pijl en boog schoot. Meestal slachtte hij die dieren zelf en maakte ze zelf ook klaar om gegeten te worden. En de lekkerste stukjes vlees bracht hij naar zijn vader, van wie hij heel veel hield. Was het alleen om deze heerlijke stukjes wild dat de oude vader Izaäk het meeste van zijn zoon Ezau hield?

Moeder Rebekka hield het meest van haar jongste zoon Jacob. Niet alleen om dat oude Godswoord dat zij voor zijn geboorte gekregen had, maar Jacob had zo’n lief en zorgzaam karakter. Hij wilde alles wel voor zijn moeder doen. En ze konden zo goed samen overal over praten. Ook over het eerstgeboorterecht van Ezau, dat Jacob moest krijgen. Steeds maar weer benadrukte Rebekka dat hij, Jacob, een dubbel deel van de erfenis zou krijgen omdat God dat gezegd had. *‘Pas op voor Ezau, Jacob,’ waarschuwde zijn moeder, ‘het eerstgeboorterecht komt jou toe!’*

Hier had Jacob ook al vaak over nagedacht. Maar hoe moest dat? Zijn tweelingbroer Ezau was zo sterk en zou later bij het verdelen van de erfenis nooit tevreden zijn met een tweede plaats. Jacob begreep trouwens niet dat zijn vader die zelf zo’n rustig, kalm en evenredig karakter had, zo wijs was met die wilde broer van hem, met Ezau. Zou dat alleen maar komen door die lekkere stukjes wild, die hij hem zo nu en dan te eten gaf? Maar Ezau hield verder totaal geen rekening met zijn oude vader. Hij deed alleen zijn eigen zin. Zo ook met die twee vrouwen met wie hij trouwde op veertigjarige leeftijd. Zijn vader en zijn moeder vonden het vreselijk dat hij met twee meisjes trouwde uit dit land Kanaän. Jonge vrouwen die God niet kenden....

Vader Izaäk schudde zijn wijze hoofd, maar zei er niet veel van. En toen later Ezau na de jacht toch nog regelmatig zijn oude vader lekkere stukjes wildbraad bracht, sprak hij er helemaal niet meer over.

Dat deed Rebekka wel, maar dan met de verkeerde persoon. Tegen Jacob sprak zij haar zorg uit over Ezau en zijn twee vrouwen. Dat zou nooit goed gaan. Nee, dan haar lievelingszoon Jacob, die zou zoiets nooit doen. Hij diende de Heer en wilde heel graag Gods Zegen hebben.

Hoe ouder Jacob en Ezau werden, hoe meer Izaäk van zijn oudste zoon ging houden en hoe feller Rebekka opkwam voor de rechten van haar jongste zoon. Het was net alsof God hun geen twee kinderen gegeven had, maar aan elk één. Vader Izaäk en moeder Rebekka begrepen niet hoe verkeerd ze bezig waren. Dit kon nooit goed gaan.

Op een keer gebeurde er iets wat alles nog veel erger maakte. Jacob was met zijn kudde schapen ver van huis geweest en moest nog zijn eigen eten koken. Hij maakte een heerlijke soep van rode peulvruchten. Hij zou net beginnen te eten toen zijn broer Ezau met een lege maag zich naast hem op de grond liet neerploffen. Hij was vreselijk moe, ja was totaal uitgeput.... Hij had honger! De hele dag had hij achter wild aangelopen en niets geschoten. Nu had hij zelfs van grote afstand de heerlijke soep van zijn tweelingbroer geroken en hij wilde nog maar één ding: ‘Broer, geef me gauw wat van die heerlijke rode soep van jou. Ik sterf van de honger....’

Wat vervelend, dacht Jacob, straks ben ik al mijn soep kwijt, want wanneer Ezau begint te eten, ‘vreet’ hij alles op en kan ik opnieuw beginnen.

Waarom is die broer van mij ook niet gewoon schaapherder geworden, net zoals ik? dacht hij. In dat geval zou hij nu niet om mijn eten schooiën. Maar weigeren kon natuurlijk niet. Zijn broer had erge honger. Zie hem daar eens op de grond liggen trillen van de honger.

‘Broer, ik sterf van de honger....’

Plotseling kreeg Jacob een niet zo'n mooie gedachte. Als hij wilde kon hij nu zijn slag slaan! Op dit moment had hij zijn grote sterke broer volkomen in zijn macht.

'Dat kan. Al dit eten is voor jou,' zei hij koeltjes, 'maar dan verkoop jij nu aan mij jouw eerstgeboorterecht. Beloof mij dat ik later het belangrijkste deel van onze erfenis krijg.'

Verbaasd keek Ezau zijn broer aan. Dit was weer net iets voor zijn gluisperige broer. Aan zijn hongerige broer een bord met eten verkopen! En dan voor deze prijs. Het lag hem op de lippen om te zeggen: 'Stik er maar in. Houd je eten zelf maar. Ik red mij wel. Maar op datzelfde moment bedacht hij zich. Hij had ook zo'n honger. Wat kon het hem ook schelen? Dat hele eerstgeboorterecht. De Zegen van God en dat dubbele kindsdeel wanneer zijn vader stierf.

Hij antwoordde: 'Die erfenis interesseert mij niks. Ik ga nu bijna dood van de honger! Geef hier dat eten!'

Maar Jacob zei: 'Beloof mij plechtig dat ik het grootste deel van de erfenis krijg, het eerstgeboorterecht.'

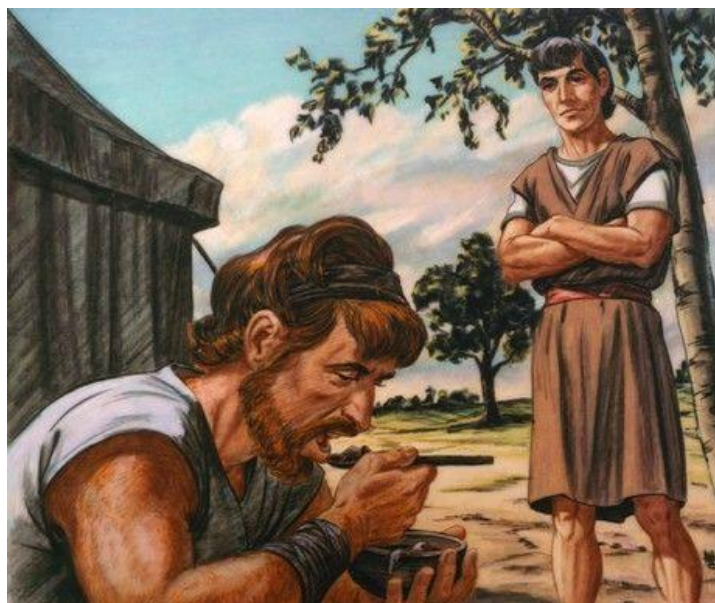
'Ik zei toch van **'geef hier dat eten!'** zei Ezau hees. 'Dood ga ik toch een keer en wat heb ik dan aan al die rijkdom?'

Maar nog was het voor Jacob niet genoeg. 'Hier is niemand bij ons,' zei hij.

'Wie kan later getuigen wat jij nu zegt? Jij moet zweren!'

'Ook al goed,' antwoordde Ezau onverschillig. Hij stak zijn hand omhoog en zwoer in de Naam van God dat hij zijn eerstgeboorterecht aan zijn tweelingbroer verkocht had voor een bord soep. Begerig keek hij alleen maar naar dat overheerlijke eten....

Toen at hij als een hongerige wolf in de winter. Daarna veegde hij met zijn hand zijn mond af en zonder een woord van groet vertrok hij.

Als een hongerige wolf at Ezau zijn duurgekochte soep.

Later, in het wijde veld dacht hij na over wat hij gedaan had. Hij kreeg spijt, maar nu was het te laat. Gedane zaken nemen geen keer. Hij had gezworen! Wacht maar, dacht hij bitter. Jacob heeft mij bedrogen, maar ik pak hem wel een keer terug! Dat hij zijn eerstgeboorterecht verkocht had en daardoor ook het Verbond met God veracht had, daar dacht hij niet over na....

Bij de lege pan zat Jacob. Nu was alles zoals het moest zijn. Wat zou zijn moeder Rebekka blij zijn. Nu had haar jongste zoon Jacob wat zij al zo lang zo graag wilde. Nu was dat wonderbaarlijke Godswoord uitgekomen: nu was de jongste sterker geweest dan de oudste.

Jacob dacht in de eerste plaats niet aan zijn grote erfenis, niet aan zijn dubbel deel, niet aan het vee, de slaven en het geld. Het ging Jacob in de eerste plaats om de beloften van God, om Zijn Zegen en om het Verbond. Dat het verkeerd was geweest wat hij gedaan had, dat hij misbruik had gemaakt van Ezau zijn grote honger, ja en dat hij Gods grote Zegen niet mocht kopen, daar dacht hij helemaal niet aan.